

РЕШЕНИЕ

№ 3136

гр. София, 14.05.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, III КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 16.04.2021 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Десислава Корнезова

ЧЛЕНОВЕ: Боряна Петкова

Полина Величкова

при участието на секретаря Илияна Тодорова и при участието на прокурора Михаела Николаева, като разгледа дело номер **1257** по описа за **2021** година докладвано от съдия Полина Величкова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/ във връзка с чл. 63 от Закона за административните нарушения и наказания /ЗАНН/.

Образувано е по касационна жалба на И. В. Д., чрез процесуалния представител адв. С. против Решение № 20000638 от 04. 01. 2021 г., постановено по НАХД № 10584/2020 г. по описа на Софийския районен съд, 99-ти състав. Посоченият съдебен акт се обжалва в частта, с която е потвърдено Наказателно постановление /НП/ № 17-4332-012867 от 28. 06. 2017 г., издадено от Началник група към СДВР, отдел „Пътна полиция“ в частта, с която на И. В. Д. на основание чл. 175, ал. 1, т. 4 от ЗДвП е наложено административно наказание “глоба” в размер на 200 /двеста/ лева и „лишаване от право да управлява МПС“ за срок от 6 /шест/ месеца за нарушение на чл. 103 от ЗДвП.

В касационната жалба се твърди, че решението на СРС е неправилно, като се иска неговата отмяна.

Ответникът – СДВР, Отдел „Пътна полиция“, редовно уведомен, не изпраща представител.

Представителят на Софийска градска прокуратура излага становище за неоснователност на касационната жалба.

Административен съд София-град, III-ти касационен състав, като прецени събраните по делото доказателства и доводите на страните, приема за установено следното:

Касационната жалба е процесуално допустима, тъй като е подадена от надлежна страна и в срока по чл. 211, ал. 1 от АПК. Разгледана по същество, същата е неоснователна, поради следните съображения:

По отношение на извършеното нарушение по чл. 103 от ЗДвП районният съд е приел за установена следната фактическа обстановка:

И. Д. е управлявала лек таксиметров автомобил, марка "Фолксваген К." с рег. [рег.номер на МПС], като на 13. 06. 2017 г. около 12. 50 часа в [населено място], в района на МОЛ "С." управляваното от нея моторно превозно средство престоявало неправилно в зона на действие на пътен знак "В-27", който забранявал престоя и паркирането. Посоченото нарушение било забелязано от полицейските служители Р. С. и Д. Т., който бил разпитан в качеството на свидетел пред районния съд. Свидетелят Т. се приближил към автомобила и поискал от водачката документите за проверка, но в този момент И. Д. потеглила рязко. Не се подчинила и на подадения сигнал от Р. С. за спиране на автомобила. Двата полицейски служители потеглили с полицейския автомобил след управляваното от Д. моторно превозно средство, като включили светлинен и звуков сигнал. Преследването на управлявания от И. Д. автомобил продължило около половин час, като на [улица]пътят ѝ бил препречен от маневриращ автомобил, поради което тя спряла на място и полицейските служители извършили проверка.

Предвид това, за посоченото деяние на И. Д. бил съставен АУАН № 127464/ 13. 06. 2017 г. за извършено нарушение на чл. 103 от ЗДвП, въз основа на който било издадено Наказателно постановление /НП/ № 17-4332-012867 от 28. 06. 2017 г., издадено от Началник група към СДВР, отдел „Пътна полиция“, с което на И. В. Д. на основание чл. 175, ал. 1, т. 4 от ЗДвП е наложено административно наказание "глоба" в размер на 200 /двеста/ лева и „лишаване от право да управлява МПС“ за срок от 6 /шест/ месеца за нарушение на чл. 103 от ЗДвП.

Въз основа на събраните доказателства, СРС е направил извод, че НП е издадено от компетентен орган и в кръга на неговите правомощия. Приел е, че в хода на административнонаказателното производство не са допуснати съществени процесуални нарушения, а при съставянето на АУАН и издаването на спорното НП са спазени изискванията на чл. 42 и чл. 57 ЗАНН.

По същество на спора районният съд е изложил съображения, че административнонаказателната отговорност на И. Д. е ангажирана правилно за нарушение на чл. 103 от ЗДвП, като е приел, че предвид многобройните отегчаващи обстоятелства, изразяващи се в опит на извършителя да избегне проверката и да се укрие от полицейските служители, правилно същата е наложена в максимален размер на 200 /двеста/ лева и „лишаване от право да управлява МПС“ за срок от 6 /шест/ месеца.

Обжалваното решение на Софийския районен съд е правилно.

Според нормата на чл. 103 от ЗДвП, при подаден сигнал за спиране от контролните органи водачът на пътно превозно средство е длъжен да спре плавно в най-дясната част на платното за движение или на посоченото от представителя на службата за контрол място и да изпълнява неговите указания. Съответно санкцията за неговото

неизпълнение е регламентирана с разпоредбата на чл. 175, ал. 1, т. 4 от ЗДвП. Видно от нормата на чл. 103 от ЗДвП, изпълнителното деяние е отказът да се изпълни нареждане на органите за контрол или регулиране за движение. Следователно, за да е налице нарушение, е необходимо на първо място да е подаден сигнал и подаденият сигнал да е бил възприет от водача на ППС и същият да не е спрял, т.е. бездействие обективизиращо, че не го е изпълнил. От събраните доказателствата по делото, както и от описанието на поведението на административнонаказаното лице се установява и фактът, че И. Д. е възприела сигнала, подаден от полицейския служител С., която вместо да спре за проверка, е продължила движението си с автомобила.

Неоснователно е твърдението в касационната жалба, че И. Д. не е възприела подаден й от полицейски служител сигнал да спре. От разпита на свидетеля Т., проведен в съдебното заседание пред районния съд, се установява, че полицейският служител С. е подал ясен сигнал на водачката да спре автомобила, след като същата не е представила поисканите от свидетеля Т. документи, а е потеглила с управляваното от нея моторно превозно средство. Цялостното поведение на водачката, изразяващо се в потегляне на автомобила след поискване на документи от страна на свидетеля Д. Т., а и последващият отказ да спре, след като полицейските служители са пътували след автомобила с включени светлинен и звуков сигнал, обосновано е прието от районния съд като изцяло защитна версия и води до извод, че касаторката е възприела подадения сигнал за спиране, без обаче да се съобрази със същия.

В тази връзка не се споделя и твърдението в касационната жалба, че в описанието на нарушението съществува неяснота дали административнонаказващият орган твърди, че след подаден сигнал водачката не е изпълнила разпореждане за спиране в дясната лента, или не е спряла плавно на пътното платно. В наказателното постановление безпротиворечиво е посочено, че водачката, при ясно подаден сигнал за спиране в дясно, е продължила движението си по посока на [улица], което осъществява от обективна и субективна страна състава на нарушение по чл. 103 от ЗДвП.

Правилно съдът е приел, че размерът на наказанието се явява справедлив и съобразен с разпоредбата на чл. 27 от ЗАНН, като законосъобразно съдът е взел предвид цялостното поведение на касаторката, която е отказала да спре на подаден сигнал за спиране в дясно, а впоследствие е била преследвана от полицейските служители, чийто полицейски автомобил е бил с включен светлинен и звуков сигнал. Липсата на мотиви от страна на административнонаказващия орган защо е възприел налагане на наказанието в този размер, не обосновава необходимост от изменение на наложеното наказание, като настоящата касационна инстанция напълно споделя мотивите на районния съд защо размерът на санкцията е съответен на извършеното нарушение.

При тези доводи и аргументи, касационната инстанция приема, че решението на Софийския районен съд е валидно, допустимо и правилно, не се установяват касационни основания по чл. 348 от НПК за отмяната му, поради което същото следва да бъде оставено в сила

По изложените съображения и на основание чл. 221, ал. 2 от АПК във вр. с чл. 63, ал. 1 от ЗАНН, Административен съд – София град, III-ти касационен състав

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение № 20000638 от 04. 01. 2021 г., постановено по НАХД № 10584/ 2020 г. по описа на Софийския районен съд, 99-ти състав.

РЕШЕНИЕТО е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.